

Pietisten.

Namnet Pietist kommer af ett Latinskt ord, Pietas, gudaktighet.

N:o 9.

September 1863.

22 Årg.

Epistelen till de Romare.

Cap. 8: 31, 32.

31. Hvad vilje vi nu säga härtill? Är Gud för oss, ho kan vara emot oss?

Här gör nu Apostelen ett kort, högtidligt uppehåll — stä-
dar tillbaks på de herrliga tröstegrunder, han nu hade fram-
ställt, och frågar: "Hvad vilje vi nu säga härtill? Är
Gud för oss, ho kan vara emot oss?" Han hade nu visat de
erubbliga grunderna, hvarföre ingenting kan stada, utan allting
måste samverka till det bästa för dem som hafva Gud för.
Utom allt hvad han ända från början af Brevet framställt om
Guds ewiga nådes-beslut till vår frälsning, att såsom synden,
döden och fördömmelsen kommit öfver oss "genom ens olydnad",
vi också skulle fräslas "a uom ens lydnad", och utom hvad han
omsider i detta Capitel framställt om de trognas saliga förmoner,
deras frihet från all fördömmelse, Andens inneboende och verk i
deras hjertan, deras barnskap och arfbrätt hos Gud, Andens
hjelp under deras ströplighet o. s. w. så har han slutligen i de
tre närmast föregående versarne helt kort sammanfattat allsam-
mans i den gyllene ledjan af Guds nådeshandlingar, neml. först
Gans ewiga "uppsåt", det nyss nämnda frälsnings rådet, sedan
Gans ewiga förutseende och derpå grundade "bestärelse" eller
förutbestämmelse, hvarpå nödwändigt måste följa att Han oc-
kallat, gör rättfärdiga och sitt herrliga dem som Han förutsett
och bestärt. Då Apostelen sålunda steg för steg fört oss upp till
det öfversta af denna himmelsstega, då ser han sig omkring på
allt hvad någonsin kan bekymra oss och frågar, med afseende på
all denna Guds nåds rikedom: "Hvad vilje vi nu säga härtill?
Är Gud för oss, ho kan vara emot oss?"

Hvad vilje vi nu säga härtill? d. ä. hvilka slutsatser
skola vi draga af allt detta? Hvilket bruk skola vi göra af alla
dessa trösterika förhållanden? Och Apostelen uttalar genast sin

slutsats af desamma, men gör detta också i det starka uttrycket af en fråga: **Är Gud för oss, ho kan vara emot oss?** Apostelns uttryck: "om Gud är för oss", betecknar således icke något tvifvel, utan tvärtom en slutsats: **Emedan, eftersom Gud är för oss** — hvilket nu i allt det föregående war bewisadt. Och Apostelen will med hela frågan säga: Då nu den store, allsmåttige Guden är vår vän och beslutat att göra oss saliga, så kan ingenting i hela werlden förhindra detta Guds nådesbeslut och "skilja oss ifrån Christi kärlek". Strida emot oss skola wäl många grusliga fiender, men de skola ingenting kunna uträtta. Sådant betyder uttrycket: "Ho kan vara emot oss?"

Detta är nu ganska lätt att tänka och eftersäga, men dermed är icke den äyftade nyttan vunnen; nej, här hjälpa icke några flösa tankar och ord; här fordras ett djupt och stilla besinnande af denna ousägliga tröst, att Gud är för oss, Gud är vår vän, och af de framställda grunderna för denna tröst; ja, här fordras ännu, att också Gud sjelf gifwer oss dertill sin nåd. — Vi wilja derföre ännu något närmare betrakta de här framställda grunderna för wissheten derom, att Gud är för oss och werkligen will göra oss saliga. Ut i v. 28, der Apostelen sade icke blott såsom här, att ingenting "kan vara emot oss", utan också att för Guds wänner "allting måste tjena till det bästa" — der antydde han helt kort de djupa grunderna för detta saliga förhållande, då han talade om ett Guds "uppsåt", och att de efter detta uppsåt blifwit "kallade". Om detta Guds uppsåt funnos wi, i synnerhet af Eph. 3: 11; 1: 4, och 2 Tim. 1: 9, dels att med "uppsåtet" menas Guds allmänna nådesbeslut att frälssa menniskan genom sin Son, dels också att detta war ett ewigt uppsåt, att Han utwalde oss i Christo "före werldens grundläggning". Om wi nu för vår muckna synd och owärdighet hafwa swårt för att tro det Gud skulle vara "för oss", vara oss huld och nådig, böra wi betänka, att då Han i sitt eget ewiga kärleksråd beslöt att frälssa oss genom sin Son, ja, att göra oss till Hans bröder och medarfwingar, så wiste Han wäl huru förtappade syndare wi skulle vara; ty det war just för vår synd, Han beslöt gifwa oss sin Son och frälssa oss blott genom Honom; derföre kan icke nu vår synd och owärdighet afwända Honom från detta sitt kärleksuppsåt. Skulle Gud ärnat någonsin tillräkna dem synderna, hvilka tro på Hans Son, skulle Han ärnat någonsin behandla dem efter lagen och för deras synder warda dem onödiga, så hade Han ju aldrig fattat detta uppsåt att gifwa oss sin Son och igenom Honom göra oss rättfärdiga och saliga. Ty, såsom redan är anmärkt, såg Han ju redan förut huru den fallna menniskan skulle vara. Tycker du dig känna att Gud ser på dina synder och will för deras skull förlasta dig, så måste du betänka om Han kan wilja förlasta sitt eget ewiga råd och sin egen älskelige Son, hvilken Han sjelf gifwit till att vara vår rättfärdighet och borgesman. Nej, sitt eget ewiga uppsåt och sin

egen och gifna borgesman skall Han wist aldrig ogilla eller förkasta. Detta war den första grunden, hwarpå Apostelen slutar att Gud är för oss; såsom wi och se af de ord han genast tillägger: "Han, som icke hafwer skonat sin egen Son, utan gifwit honom ut för oss alla; huru skulle Han icke och gifwa oss allting med honom?"

Widare sade Apostelen, att wi efter uppsätet äro kallade. Känner du nu din synd så, att du fruktar för Guds onåd, men har ännu ditt enda hopp på Kristus, så bewisar redan detta, att du också blifwit kallad till Hans nåderike; ty då Gud ännu icke hade kallat oss, woro wi helt döda i all vår synd och frågade intet efter Kristus. Men har Gud kallat dig till sin nåd på den tiden, då du ännu war en Guds föraktare och låg död och säker i alla dina synder, då följer ju wiserligen, att Han icke will se på dina synder och för deras skull förkasta dig; ty hwarföre skulle Han då någonsin hafwa kallat dig till sin nåd, om Han welat framdeles för dina synder förkasta dig? Ty Han wiste ju förut hurudan du war. Skulle Han någonsin ärnat handla med dig efter dina synder, så hade Han aldrig kallat dig till sitt nåderike. På detta sätt kan redan den erhållna kallelsen wara oss till det tröstligaste bewis för Guds orubbliga nåd och huldhet.

Och om höjden af denna Guds nåd tillägger Apostelen, att dem, som Gud "förutsett" (såsom kallelsen lydiga, Joh. 6: 64), dem hafwer Han "bestärt att de skola wara Hans Söns beläte like", ja, dem hafwer Han gjort både rättfärdiga och herrliga (v. 29, 30). Tänk då huru högt Gud måste älska, huru hult Han måste förswara och beskydda sådana! Tänk, när Gud gjort oss rättfärdiga — när wi hafwa icke en menskelig, utan sjelfwa "Guds rättfärdighet" (2 Cor. 5: 21) — då måste wi icke blott wara från all synd rena inför Guds ögon, utan och herrliga och "tacka i honom som älskelig är". Och då Gud bestärt oss att warda Hans Söns beläte like, då kunna wi förstå hwarföre i Skriften kan sägas något sådant som att wi rentaf äro "Hans lust", ja, Hans "ögonstenar". Men då måste Gud wiserligen wara för oss, på det innerligaste älska oss och på det huldaste förswara och beskydda oss. — Men ack! sådant står ju endast i Guds ord. Ut i våra mörka och otrogna hjertan är det annorlunda. När wi sluta betraktelsen af sådana herrliga Guds ord, då se wi på oss sjelfwa, om wi kunna tackas Gud i oss sjelfwa, likasom om Gud hade sagt att Han älskar oss på det wilkoret, att wi äro rena, fromma och goda uti oss sjelfwa; då likwäl hela Skriften är full med vittnesbörder derom, att wi äro rentaf "fälda under synden", att "intet lött kan inför lagen wara rättfärdigt", och att Herren Gud endast för vår synds skull utgaf sin Son, för att rättfärdiggöra oss. Här fordras således åter den gåsman som heter tro — tro hwad Gud gjort och sagt, och hålla det för något större, än allt hwad wi se och känna hos oss sjelfwa. Blott så skola wi förwissas derom att "Gud är för oss", och då skola

vi finna, att Han rentaf med en oändelig kärlek och trohet älskar och omhuldar oss, just sådana vi äro.

Men "är Gud för oss", säger Apostelen, "ho kan då vara emot oss?" Här må vi nu betänka hvilka de äro, som kunde vara emot oss, och hvilken Han är, som är för oss. Emot oss uppträder visserligen en fruktanvärd här, neml. icke blott kött och blod, utan "furstar och wäldiga, werldens herrar, de döda andar under himmelen"; sedan werlden i alla dess gestalter och vårt eget inneboende förderf; derpå samwetets anklagelser och lagens hotelser; vidare bittra motgångar, sorger och lidanden, och ändtliga döden. Huru kunna vi sjelfwa något förstå emot alla dessa fiender? — Men emot alla dessa ställer nu Apostelen blott en enda, som är för oss — "Gud är för oss", säger han. Endast Gud är sitt folks bestärm — endast Gud. Detta tyckes för hedningen i vårt hjerta vara nog litet — "endast Gud!" säger han. Hvad är Gud? Jag ser honom icke. Han är så fördold. Men sige vi våra ögon öppnade att se, så skulle vi visserligen tvärtom säga: Har jag blott Gud på min sida, då vill jag ingenting mer weta; är Gud för oss, ho kan vara emot oss? Den store och allsmåttige, himmelens och jordens Skapare och Herre, som "omfattar jorden med tre fingers mått och väger bergen och högarne med en wigt" — är Han för oss, ho kan vara emot oss? Ingenting borde wäl vara oss mera wißt och afgjort än detta, att huru många och swåra än våra fiender, och huru ömkelig vår egen swaghet må vara, likwäl, då Gud är för oss, ingenting kan vara emot oss eller göra oss någon verklig skada. Tänk, då Han är för oss, hvilken slog hela Egypti land, blott för att förlossa sitt förtryckta folk, Han, hvilken befallde Röda hafwet att göra väg för det folket, och klippan att gifwa dem watten; Han, hvilken war med Daniel i lejonkulan och bjöd de hungriga djuren att icke röra denne; Han, som war med de tre männen i den brinnande ugnen och bjöd lågorna att icke skada dessa: är Han för oss och med oss, ho kan vara emot oss? Då ängelen sade till Gideon: "Herren är med dig", då hade han nog; då Herren Gud sade till Israel, och till Mojes, och till Josua: "Frukta intet, jag är med dig"; då hade de nog. När en Christen ser sig omgifwen af många fiender och swårigheter, är han ofta böjd att säga såsom Elisäs tjenare: "Ud we, hwad wilje vi nu göra?" Men då borde han fråna denna vår text taga samma swar som Profeten nu gaf: "Frukta dig intet; ty de äro flere som med oss äro, än de som med dem äro". Herren sade till Paulus: "Min kraft är mäktig i de swaga". Det är om denna Herrens regering Profeten säger: "Och det skall ske, att den der swag är på den tiden, han skall vara såsom David; och Davids hus skall vara såsom Guds hus, såsom Herrens Ängel för dem" (Zach. 12: 8). Huru många och swåra våra yttre och inre fiender än kunna vara, huru ytterligt swaga vi sjelfwe än må känna oss, huru mörkt det än må se ut att vi skola komma lyckligt igenom till Guds rolighet, böra vi dock, med blicken på

Gud, Hans kärlek, trofasthet och makt, ännu tröstefullt säga med Josua och Caleb: "Hafwer Herren wilja till oss, så förer Han oss wäl uti det landet och gifwer oss det". — Sådant måste wi tillförje oss af alla Guds fullkomligheter; men det är i synnerhet på Guds kärlek och på Christi fullkomliga försoning, Apostelen i det följande grundar vår tröst. Han wisar oss först på Guds stora kärlek och säger:

32. Hvilken oss icke hafwer skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för oss alla; huru skulle Han icke oss gifwa oss allting med Honom?

Här ställer nu Apostelen för våra ögon det allrahögsta beviset af den Gudomliga kärleken, för att ännu widare, utom med allt det föregående, öfvertyga oss derom, att Gud är för oss och skall gifwa oss allt, hwad till vår frälsning behöfves. Här skulle nu wißerligen hwarje hjerta blifwa brinnande af fröjd och kärlek, om wi blott kunde få andliga ögon och sinnen att se och betänka hwad här säges; ty här anföres ett sådant bewis af Guds oförläpneliga kärlek och barmhertighet, att det öfvergår alla naturliga tankar. Och detta allrahögsta kärleksbewis består deruti, säger Apostelen, att Gud hafwer för vår skull icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för oss alla. Detta är nu Skriftens stora hundraåttio, och det som wi för lif och gudaktighet allramest behöfwa, men på samma gång det wi allraminst kunna behålla i våra hjertan, det som af otron, förnustet, känslan, synden och djefwulen mest fördunklas; derföre wilja wi något närmare eftersinna hwad som ligger i detta språk.

Först sinna wi, att här skall gifwas ett sådant bewis på Guds hjertliga kärlek och huldhet om oss, att det skall öfvertyga oss t. o. med derom, att Gud skall wilja "gifwa oss allting"; ty slutsatsen, som Apostelen här gör, är denna: "Huru skulle Han oss icke gifwa oss allting med Honom?" Det måste då vara någon öfwer alla tankar stor kärlek, hwarom wi här skola öfvertygas, då wi skola komma till denna slutsats, att Herren Gud, hvilken eger allt hwad i werlden är, skall wilja gifwa "allting" åt oss, owardiga syndare. Wi hafwa redan sett Apostelen i detta Capitel anföra mycket af det Gud gifwit och gifwer oss, såsom först en ewig nåd och frihet ifrån lagen, och sedan den Hel. Andan i hjertat; att Han har gjort oss till sina barn och arfwingar, och det i en så sann och hög mening, att wi skola vara den enfödde Sonens "bröder" och "medarfwingar", ja, att wi skola warda "Honom like", "på det Han skall vara den förstfödde ibland många bröder". Sådana outsägligt herrliga ting hafwa wi redan förut här betraktat. Det är åt sådana sina barn Gud skall wilja "gifwa allting"; såsom Apostelen på annat ställe oss säger att redan allting tillhör dem — han säger: "Allt är det edert, ware sig Paulus eller Apollos, ware sig Cephas eller werlden, ware sig lifwet eller döden, ware sig det nu är eller det komma skall: allt är det edert; men I ären Christi, och Kristus är

Guds" (1 Cor. 3: 21—23). När vi nu skola öfvertygas om någonting sådant, då måste här visserligen gifvas bewis på någon underbart stor Guds kärlek. Och bewiset, säger Apostelen, är detta, att Gud "icke skonat sin egen Son, utan gifvit honom ut för oss alla". Apostelen har också i 5:te Cap. sagt, att detta är det högsta bewiset för Guds kärlek, då han der sade: "Derföre beprisar Gud sin kärlek till oss, att Kristus är död för oss, när vi ännu woro syndare". Så säger också Herren Kristus själf: "Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enda Son". Så säger också Johannes: "Derpå är Guds kärlek till oss uppenbar worden, att Gud hafver sändt sin enda Son i världen, att vi skola lefwa genom honom". Men för att nu till någon del kunna fatta storheten af detta Guds kärleks bewis, så hafwa vi i detta språk att betrakta, först själfwa gåfwan, som Gud gifvit oss; för det andra, gifwandet, neml. både sättet och ändamålet för denna gåfwas gifwande; och för det tredje, emottagarena, eller hwilka och hurudana de äro, åt hwilka Gud gifvit denna allra största gåfwa.

Swad först själfwa gåfwan angår, så säger Apostelen, att Gud har gifvit oss sin egen Son. Med de orden "sin egen", uttrycker Apostelen att Kristus är Guds Son i den egentliga betydelsen, Guds Son till naturen, för att skilja honom från dem som äro Guds söner genom nåd och upptagelse. Det är också endast i denna händelse, neml. att Gud har gifvit oss sin egen Son, i ordets egentliga betydelse, som gåfwan kan tjena till att bewisa Guds omätliga kärlek. Hade Gud gifvit oss en ängel eller en högt benådad människa, så hade dermed icke varit bewisadt att han också vill gifwa oss "allting". Här måste vara en gåfwa som är större än allting annat, efter Apostelen kommer till den slutsats och wisshet, som han uttrycker med denna fråga: "Hur skulle han också gifwa oss allting med honom?" Lofwad ware Herren! Hans ord är wisst och klart: Kristus är Guds sanne och ewige Son, från tidens begynnelse utlofwad. Swad säger Profeten Micha i Cap. 5: 2, om honom, som skulle födas i Bethlehem och vara en Herre i Israel? Han säger: "Swilkens utgång varit hafwer af begynnelsen och af ewighet. De helige änglarne äro eljest de högsta wäsenden, som Gud skapat; men Apostelen frågar: "Till hwilken af änglarne hafwer han någon tid sagt: Sätt dig på min högra hand, tilldess jag lägger dina fiender dig till en fotapall?" Men så sade David att "Herren sade till hans Herre" (Ps. 110: 1). Swilken ängel eller högst benådad människa har någonsin fått emottaga Gudomlig tillbedjan? Men Apostelen säger: "Då Gud införde den förstfödde i världen, säger han: Och alla Guds änglar skola tillbedja honom". — Så är då Kristus Gud och i sann betydelse Guds Son. Sådant uttrycker här Apostelen med orden: "sin egen Son". Sådant uttrycker Johannes med ordet "enfödd" — "Guds enfödde Son" (gr.-t. Joh. 1: 14; 3: 16; 1 Joh. 4: 9). Men hwilken människa kan wäl på jorden fullkomligen tro något så stort? Kunde vi riktigt tro detta, att Gud verkligen utgifvit sin egen, ewige

Son för oss, så skulle vi väl blifwa såsom drömmande af idel salig förundran, glädje och kärlek. Eller kan du tro detta och likväl ett ögonblick twifla, att Guds hjerta är fullt af förbarmande kärlek och omsorg om allt hwad som heter menniska? Kan du tro att Gud utgaf sin enda Son, att blifwa vår broder och vår frälsare, ja vårt offerlam, och dock på samma gång twifla på tillräckligheten af Guds nåd och kärlek? Kan du twifla, att Han icke wille gifwa oss allting med Sonen?

Men detta Guds kärleks bewis skall blifwa oss ännu större, om vi fatta och betänka hwad som ligger i orden: icke skonat, utan utgifwit. Dessa ord säga oss något om sättet och ändamålet för Sonens utgifwande. Då Apostelen säger att Gud hafwer "icke skonat" sin Son, så antydes dermed först, att det varit ett offer, en påkostande sak för Guds faderliga kärlek till Sonen att utgifwa honom till att lida och dö; Fadren har likasom wäldfört sitt eget hjerta, sin kärlek till den ensödde, och just dermed gifwit det högsta bewis af sitt djupa förbarmande öfwer menniskan. Så sade också Herren Gud till Abraham, när denne stod i begrepp att offra sin son: "Nu wet jag att du fruktar Gud och hafwer icke skonat din enda son för min skull". Att Gud icke hållit sin egen älskelige Son för dyr att utgifwas för oss till ett offer, war således, enligt detta Guds eget erkännande till Abraham, det högsta prof af kärlek, som Han kunnat bewisa. Men detta i synnerhet detsför, att Han utgaf sin Son till ett offer, till det bittraste lidande och den ängestfullaste död. Så har också uttrycket, "icke skonat", äfwen den betydelsen, att det kan äfwa huru Gud på sin Son utfört den stränga rättwisans hårdastraff och icke undanhållit något deraf för sin Son. Sådant betydelse har uttrycket, "icke skonat", i 2 Pet. 2: 4, 5, der det säges att Gud "icke skonat änglarna som syndade, utan med mörkrets kedjor nedkastat dem till helvetet" etc. (jemsf. också Rom. 11: 21, o. 2 Cor. 13: 2). Gud har icke skonat sin Son, utan efter lag fullt afstraffat synden på honom, oaktadt Sonen med ängest och tårar bad, att, om möjligt wore, den kanken skulle undgå honom. Men då detta icke war möjligt, om menniskan skulle frälsas, så måste rättwisans fulla straff öfwergå honom. Gud, som icke kan förneka sig sjelf (2 Tim. 2: 13) kunde omöjligt bewisa barmhertighet emot syndare, utan att rättwisans fordringar först blifwit tillfredsställda och Guds dom öfwer synden först blifwit utförd. Detsför har allt Christi lidande, intill den bittra döden på förbannelsens träd, blifwit honom pålagdt af Fadren. Icke blott de för oss obegripeliga själsqwalen, under hwilka Han på korset omsider ropade: "Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfwergifwit mig?" utan också allt det lidande, som genom menniskor tillfogades Hans kropp, den grymma hudflängningen, törnekröningen, Hans händer och fötters genomborrande, allt war det honom pålagdt af Fadren. Så sade Herren sjelf: "Skall jag icke dricka den kalken, som min Fader mig gifwit hafwer". Så sade också Petrus till Judarne: "Efter Han af Guds betänkta råd och försyn

utgifwen war, hafwen J tagit Honom genom onda mäns händ-
der. korsfäst och dödat". Sådant allt ligger ock i textens ord: Gud
hafwer gifwit Honom ut för oss alla. Detta är ock just det
wigtigaste att betänka wid Christi lidande och död. De otrogne
betrakta Christus blott såsom en martyr för sanningen; derföre
måste de ock "dö uti sina synder". Men annat lärer Skriften,
som säger att Han war "utgifwen för oss", att Han "gaf sitt lif
till återlösning" (Matth. 20 28); att Han war det offer för
våra synder, som Gud ända ifrån werldens begynnelse hade ut-
lofwat och genom hela Gamla Testamenteis tid med de oräkneliga
blodiga offren förebildat (Ebr. 10: 1—7); att "Herren hade ka-
stat allas våra synder uppå Honom;" att "Han är fargad för
våra misgärningars skull och slagen för våra synders skull"
(Ef. 53:); att Han war "Guds Lamm, som bar werldens syn-
der". Så bära Honom alla Profeterna vittnesbörd. Så sade
Han ock sjelf den natten, då Han gick till sitt lidande: "Mitt
blod warder utgjutet för eder, till syndernas förlåtelse". Så
vittnar en stor ewangelisters skara, att "Honom, som af ingen
synd wiste, hafwer Gud gjort till synd för oss"; att Han "haf-
wer förlossat oss ifrån lagens förbannelse, då Han wardt en
förbannelse för oss"; att "Han af Guds nåd skulle smaka döden
för alla". Så ropa ock de saliga skarorna med hög röst inför
Lammets thron: "Du är dödad och hafwer igenlöst oss åt Gud
med ditt blod". O, när sådant blifwer lefwande och sannt för
våra hjertan, då blifwa wi på en gång saliga, och hafwa nu
icke mera ord för att wärdigt prisa denna Guds kärlek, att Han
för vår skull icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut
för oss alla.

För oss alla. Detta är nu den tredje punkten i vårt språk,
som bör förklara oss Guds kärlek, i det Han utgaf sin Son för
oss. Han gaf Honom ut "för oss alla". Denna omständighet
medförer twenne högst wigtiga lärdomar om Guds kärlek. Den
förra är den som ligger i sjelfwa uttrycket, att hwar och en, in-
gen enda utesluten, är försonad i Christi död, är igenlöst med
Hans blod ifrån alla sina synder, ifrån döden och djefwulens
wäld, och kan, får och bör anamma denna nåd och warda salig.
Den andra lärdomen är den, att när Christus är utgifwen för
alla, således äfwen för de grusligaste syndare, så följer deraf, att
Guds nåd och kärlek måste wara alldeles oberoende af någon
wår wärdighet, och således äfwen oberoende af våra bättre eller
sämre stunder — den måste således wara en alldeles oföränder-
lig kärlek. Rätom oss ofta och djupt betrakta sådant.

Den första lärdomen war den, att hwilken och hurudan du
är, ung eller gammal syndare, grof eller fin syndare, omwänd
eller omwänd, falsk eller trogen, så har du dock del i denna
Guds kärlek, att Han utgaf sin Son. Huru du förhåller dig
mot denna nåd, om du anammar och följer den, eller föraktar

och försummar den, det är en annan fråga, hvaras ditt enskilda åtnjutande af nåden beror; men den stora gåfwan är dig gifwen, din synd är i Christi död dyrt betalad, Gud tänker med förbarmande kärlek på dig; ty Han utgaf sin enda Son "för oss alla". Så vittnar Skriften öfver allt. Herren Kristus säger: "Så älskade Gud werlden, att Han utgaf sin enda Son". Så sade Johannes Döparen: "Si Guds Lamm, som borttager werldens synder". Så Ap. Paulus: "Gud war i Christo och försonade werlden med sig sjelf". Men ordet werlden kan aldrig beteckna blott de trogna, utan betecknar här hela menniskoslägtet. Och icke nog dermed, att Skriften sålunda i allmänna ord säger "werlden"; nej, Ap. Johannes har och särskildt talat här om och förklarar: "Han är försoningen för våra synder, icke allenast för våra, utan och för hela werldens" (1 Joh. 2: 2). Detta är nu icke blott en bestämd wedersäggning af den willfarande meningen, att Kristus dödt endast för de utkorade, utan och ett öfvermåttan trösterikt ord för dem, som gerna wille ega och tro Guds nåd, men hafwa swårt för att tro att den och hörrer dem till. Ty här säges nu uttryckligt, att Gud utgifwit sin Son "för oss alla", att Han är försoningen för "hela werldens" synder. Hurudan du än må wara, måste du dock wara innefattad uti den titeln, "hela werlden"; ty du är ju dock en menniska. Då är du genast en af dem, för hwilka Gud utgaf sin egen Son. Och betänk då hwad det gäller, att Gud utgifwit sin Son för dig. Så grusligt kan du omöjligt hafwa syndat, att icke Guds Söns försoning gäller för all din synd. Och har Gud utgifwit sin Son för dig, då måste Han wisserligen hafwa ett hult och förbarmande hjerta för din själ och icke wilja din död, utan din frälsning.

Men för det andra ligger här, såsom redan är sagdt, ett särskildt vittnesbörd om det fria och oförskydta uti Guds nåd, eller att Guds nåd och kärlek är alldeles oberoende af någon vår wärdighet, då Han utgaf sin Son för werlden, för alla. Ty huru god och from war väl werlden, då Gud gaf henne sin Son? Wi äro alltid benägne att döma om Guds nåd efter vår egen förtjenst och detsförre mistrosta, när wi känna mycken synd och ondskas hos oss; men tänk då på detta: Huru god war Adam, då Gud kom att förkunna honom det första nådelöftet? Huru goda och fromma woro wi alla, då Gud utgaf sin Son för oss? Apostelen anmärkte i 5:te Capitlet, att detta skedde på den tid, då wi ännu woro icke blott syndare, utan och Guds "owänner", woro både ogudaktige och oförsonte. Sådan är Guds kärlek. Apostelen säger: "Detsförre beprisar Gud sin kärlek till oss, att Kristus är död för oss, då wi ännu woro syndare" — ja, när wi och ännu icke hade någon som bad för oss, och icke heller sjelfwa bado en enda bön till Gud, utan woro Hans fiender. Sådan är Guds kärlek. Han är Gud och icke menniska. Bland oss skulle knappt någon wilja för sin käraste wän utgifwa en äl-

skad son, till att marteras och dödas; och Gud har utgifvit sin egen, käre Son för sina ovänner, för att frälsa så många som af Hans nåd låte sig öfvervinna. Häraf borde wi dock en gång komma till den rätta synen på Gud, ja, lifasom med ögonen se, att Hans kärlek till menniskorna måste vara en alldeles fri, af all vår förtjenst oberoende kärlek, när Han så högt älskade oss på den tid, då wi woro Hans fiender och trampade alla Hans bud, att Han då utgaf sin Son för oss. Om jag och nu känner många och stora synder hos mig, kan jag dock ej vara mera än en Guds fiende; men för sådana utgaf Gud sin Son, för att kunna frälsa dem, när de blott uppvaknade och sökte Hans nåd. Och då wi ännu woro Guds fiender, då gaf Han oss en större gåfwa än wi någonsin nu begära; ty nu begär jag icke att Han skall utgifwa sin Son för mig, nej, icke ens en ängel, utan endast att Han gifwer mig del i den redan gifna försoningen, gifwer mig sin nådiga förlåtelse, och sedan den Hel. Andes nåd att tro, älska och följa Honom. Då jag ännu icke war med Christi död försonad och derjemte war Guds fiende, då gaf Han mig af sin egen fria kärlek sin Son till en Frälsare; "så mycket mer", säger Apostelen, "warda wi nu behållna genom Honom för wreden, efter wi äro rättfärdige gjorde i Hans blod". Detta vill Apostelen inpräglad hos oss, så att han upprepar det åter och säger: "Ty efter wi wordo förlifka med Gud, genom Hans Söns död, den stund wi ännu woro ovänner; mycket mer, efter wi äro förlifka, blifwa wi nu behållna genom Hans lif".

Att den swarta otron och djefwulens makt icke tillåta oss att behålla sådant i våra hjertan, wist kan det komma oss att ledas wid detta jemmerliga lif och längta efter en salig förlossning. Gud har wisserligen ställt för våra ögon det starkaste bewis af sin ewiga, fria och oföränderliga kärlek, och dock äro wi genast färdiga att mena, det Gud skall ännu se på hwad wi förtjena och vara oss nådig blott då, när wi äro såsom wi böra, men eljest wara wred på oss. Eller om någon frågar dig: Tror du att Gud verkligen älskar dig — och älskar dig alla stunder lika högt? så skall du utan twifwel vara böjd att svara, om du vill tala sanning, såsom du hafwer det i hjertat: Huru kan jag tro sådant, att Gud älskar mig alla stunder lika högt? Nej, jag wet ju med mig, att jag icke alla stunder är rätt lydig och trogen; jag är ofta kall och hård, så att jag icke ens rätt ångrar min synd, icke rätt allwarligt wakar och beder: huru kan jag då tro att Gud älskar mig? Sålunda går hjertat sin väg och bortkastar i ett ögonblick allt hwad Gud från werldens begynnelse wittnat om sitt ewiga fridsråd, neml. att Han vill göra oss rättfärdiga och rädda blott uti sin Son. Att hela Skriften wittnar derom och säger derjemte, att "allt kött hafwer förderfwat sin väg på jorden", att "intet kött kan af lagens gerningar vara rättfärdigt"; att "här är ingen åtskillnad", att wi "allesammans äro syndare, och warda rättfärdiga utan förstyllan, af Guds

nåd, genom den förlofning som i Jesu Christo skedd är: allt detta är då bortkastadt, blott för vårt hjertas tycke, känsla och otro. Detta är ju något för hvilket wi skulle af hjertat försträckas och bedja Gud om nåd att besinna: Har Gud icke skonat sin egen Son, utan gifvit honom ut för oss alla, så måste ju deraf följa, att Han icke vill handla med oss efter våra synder, icke vill se efter vår synd eller wärdighet; ty då skulle Han ju icke gifvit sin Son ut för oss. "Om rättfärdigheten kommer af lagen, så är Christus fängst död". "Är det af nåd, så är det icke af gerningar; ty då wore nåd icke nåd". Men är det nu af nåd, blott i den utgifna Sonen, wi äro rättfärdige och tacke för Gud; då måste wi ju vara det alla stunder lika, så länge wi "äro i Christo Jesu" (v. 1), uti hvilken allena Gud hafwer sitt behag till oss. Om Guds kärlek och nåd werkar och förändras efter våra bättre och sämre stunder, då måste Guds nåd och kärlek bero af vår egen wärdighet. Är Guds kärlek åter fri och oberoende af vår wärdighet, då måste den vara alla stunder lika, vara en ewig och oföränderlig kärlek. Till ett sådant saligt slut måste wi komma, om wi tro och besinna hwad det innebär, att Gud utgaf sin Son för oss alla, då wi alla woro syndare och Guds ovänner.

Men att Gud hatar synden, hemsöker och förföljer synden hos oss, det strider alls icke emot denna Guds oföränderliga kärlek. Det är twärtom blott ett nytt bewis af Hans kärlek och huldhet emot oss, då Han angriper det som är vårt förderf och äfwen vår högsta plåga. Att Han förföljer och dödar våra fiender, våra synder och lustar, "som strida emot själen", vår egenkärlek, vårt högmot, vårt jordiska sinne m. m. d. och vill göra oss alltmera rena och heliga: detta är ju blott bewis af Hans kärlek och huldhet om oss. Och dock är det just detta som mest bekymrar och förbryllar oss. Källorna eller anledningarna till de trognas misströstan om Guds kärlek äro wanligen twenne. Det som först och sist uppväcker våra twifvel, är vårt qwarboende förderf, vår synd och owärdighet, vår olydnad och otrohet, kallsinlighet, hårdhet m. m. Det andra åter är Guds bespinnerliga fördöljande, då Han antingen i känslan undandrager oss sin nåd och närvaro, eller oss tilljänder oss något mycket bittert, fräntager oss någonting mycket kärt, lemnar oss i någon brist eller nöd, eller långwarig och plågsam frestelse, och synes aldrig wilja höra våra böner. Då tycka wi oss ofta bestämdt se och känna att Gud öfwergifwit oss; då bestjuter fienden våra hjertan med grusliga tankar om Guds wrede. Mot alla sådana frestelser skulle wi dock ställa detta stora bewis af Guds ewiga kärlek, besinna att Hans natur är alldeles oföränderlig och derföre säga så: Har Gud icke skonat sin egen Son, utan gifvit honom ut för oss alla, så måste Hans hjertelag och mening icke vara sådana, som det nu för mig synes och kännes, att Han vill handla med mig efter mina synder och wedergälla mig efter mina missgerningar;

nej, då måste i allt hwad jag erfar ännu ligga någon djup. för mig obegriplig kärlek; då måste sjelfwa förddölsjandet och dröjandet af Hans bönhörelse och hjälp hellre utgöra någon huld tuktan, någon faderlig aga, af Guds trofasta nit om mitt ewiga wäl — hellre sådant än wrede och förkastelse. Ty det är ju dock omöjligt att Han, som icke skonat sin egen Son för oss, skulle nu ingen nåd och kärlek mer hafwa i sitt hjerta, utan handla med mig endast efter min förtjenst. — Sålunda skulle detta stora Guds kärleksbewis gälla för oss mer än allt hwad wi se, känna och erfara. Så har Apostelen betraktat det, då Han af detta enda Guds kärleksbewis drager den slutsats, han här tillägger. Han säger:

Huru skulle Han icke också gifwa oss allting med Honom?

Detta är den mest följdriktiga slutsats. Då Gud gifwit oss den allraströrsta gåfwan, så vill Han icke förneka oss de mindre. Hans egen Son är wist den allraströrsta gåfwa som någonsin kunde blifwa gifwen; då skall sannerligen ingenting, som godt och nyttigt är, undanhållas dem, för hwilka Gud welat gifwa en sådan gåfwa. Men såsom redan är anmärkt, fordras nöd-wändigt för denna slutsats, att Jesus war Guds Son i egentlig mening; ty om Han wore det blott i sådan mening som en benådad menniska är det, då hade aldrig af Hans utgifwande kunnat slutas, att Fadren också vill gifwa oss "allting" med Honom. Detta "allting" innefattar nemligen hwad intet öga sett, och intet öra hört; det innefattar allt hwad Gud eger och gifwer i tiden och i ewigheten åt dem, som äro Hans "arfwingar" och den ewige Sonens "medarfwingar". — Han skall gifwa oss allting "med Honom". De orden "med Honom" gifwa tillkänna, att wi få allting för Christi skull och i följd af att Han blifwer oss gifwen; likasom en brud får del i allt hwad brudgummen eger. Redan här har Fadren med Sonen gifwit oss de allraströrsta gåfwor: en ewig nåd och förlåtelse för alla synder, frihet från lagens förbund och all förbannelse, en ewig rättfärdighet för Gud, den Hel. Andä i hjertat, de hel-änglars tjenst och beskydd, bönhörelse och hjälp i alla bekymmer, ändtligen seger öfwer döden och arfwelott i den himmelska herrligheten. Och månne detta war för mycket att wänta? Twärtem, säger Apostelen; "då Gud icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för oss alla; huru skulle Han icke också gifwa oss allting med Honom?" Det ordet "huru" uttrycker det alldeles säkra, ja nödvändiga i denna slutsats, att Gud då måste wara sinnad att gifwa oss allting med Honom.

Denna herrliga och orubbliga tröstegrund böra wi nu besinna och använda wid alla möjligen behof af Guds nåd och hjälp. Du är t. ex. mycket nedtryckt af synder, faller och förgår dig ofta och tänker att Gud måste tröttna wid dig och öfvergifwa dig i wrängt sinne, men du söler och beder ännu wid nådastolen om förlåtelse och hjälp: huru skulle Han då icke gifwa dig den, Han, som icke

Skonade sin egen Son, blott för att förskaffa oss en ewig nåd? Huru skulle Han icke också gifwa dig en så beständig förlåtelse, att Han aldrig tillräknar dig någon synd, utan låter det wara afgjort, att Han under hela tiden skall bära dig, sådan du är, på sin ewiga nåds armar och endast förswara dig? Huru skulle Han icke gifwa dig en sådan nåd, då Han icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för oss på den tid, då wi lågo helt ned-sänkta i alla synder, woro Hans ovänner och föraktare? Huru skulle Han nu börja att se på dina synder? — Eller du förkräcles och ängslas öfwer din otro och hjertats hårdhet, att du icke kan tro och fröjdas öfwer allt detta, öfwer Guds kärlek och Sonens utgifwande, och du suckar: O, om jag blott hade mera tro och lif i min själ! Men huru skulle Gud icke också wilja gifwa dig det, när Han gifwit dig sin Son? "Huru mycket mer skall vår himmelske Fader nu gifwa den Hel. Ande åt dem, som bedja Honom?" (Luc. 11: 13). — Men klagar du då, att du icke ens kan bedja så flitigt och allwarligt som du borde, utan är äfwen i bönen kall och försumlig, och du önskar att Gud wille äfwen häruti hjälpa dig: huru skulle Han också icke gifwa dig denna nåd, Han, som icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för dig? — Men om du derjemte beder om föröklad fattigdom i anden, föröklad känsla af din wanmakt och uselhet, skulle Han då gifwa dig en kännbar rikedom på andliga gåfwor? Nej, då hörer Han äfwen denna sista bön och låter dig alltmer känna din fattigdom och stora uselhet, men gifwer dig dock så mycket nåd till tro och till bön och hwad mer du behöfwer, att du icke skall komma på skam, icke behöfwer förgås, utan verkligen skall få ewinnerligt lif. — Mistänker du omsider hela ditt tillstånd och fruktar att, efter allt hwad du erfarit, hört och wet i andliga ting, du sist hemligt bedragen skall stanna i det ewiga förderfvet, och du ropar dertill med David: "Utransaka mig Gud och få weta mitt hjerta" etc. huru skulle Han också icke höra sådan bön och sörja dertill, att icke du får förblifwa i något falskt tillstånd, Han, som icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för dig, på den tid, då du war Hans föraktare? Huru skulle Han icke nu höra din bön, då du bekymrad ropar till Honom och beder blott om nåd att blifwa uppriktig och Honom trogen? — Eller du känner och ser framför dig mycket fruktansvärda frestelser och ser icke huru du skall komma lyckligt igenom dessa, men du önskar och beder att Gud måtte göra någon hjälp; — eller du lider af lekamliga bekymmer, af fattigdom eller sjukdom, eller af onda tingor och mistänkar af menniskor, och du wet ingen hjälp på jorden, utan wänder dig till din Fader i himmelen: huru skulle då Han icke höra dig och gifwa dig all den nåd och hjälp som du behöfwer, Han, som icke hafwer skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för oss alla? Korteligen: när mitt hjerta af yttre och inre anfäkning känner sig såsom i en hwirfvelwind kringkastadt i ovissta tankar, och jag wet icke hwar jag själf håller till,

eller hwad Gud tänker om mig; när jag i samwetet fördömes för synd och otrohet och kanske samtidigt antastas af sådana, som och anlagade Kristus (Joh. 6: 18; Luc. 7: 34), ja, kanske blifwer "främmande för mina bröder och okänd för min moders barn" (Ps. 69: 9): hwilken outhärlig tröst och hwila, om jag då kan se upp till honom, som för vår skull icke skonade sin egen Son, och ifrån werldens begynnelse för hans skull bönhört och hjälpt alla dem, som honom åkallat! Ja, slutligen, när min stund är kommen, att och jag skall dö, och kanske ewighetens mörker omgiffwer mig, min själ oroas kanske af skräckfulla tankar på det förflutna och tillkommande; hwilken tröst om då någon kan ropa i mitt öra: Han, som icke skonat sin egen Son utan gifwit honom ut för oss alla, huru skulle icke han nu hjälpa dig? Huru skulle han nu tillräkna dig synderna? "Det är ett fast ord, och i alla måtto wäl wärdt att man det anammar, att Kristus Jesus är kommen i werlden till att frälssa syndare, äfwen den förnämligaste". Huru skulle då Gud icke gifwa oss allting med honom? Huru skulle han icke äfwen i döden wara oss en lika trofast vän och hjälpare, som han varit det i lifwet? Skall han icke då, när vår pröfningsstid slutas, uppenbara hela rikedomerna af sin nåd och i högsta mening då gifwa oss allting med Sonen? — Gud, föröka oss tron, föröka oss tron på din ewiga och oföränderliga kärlek! Amen.

Nytt och gammalt från Nådens rike.

Isabod.

Att allt andligt lif, ljus och kraft, äro Guds werk, Guds gåfwor — lika wikt som allt lekamligt lif, då det minsta gräs eller kryp icke kan af all werldens konst frambringas, utan tillhörer ensamt Gud att skapa — detta tycka wi oss nog tro. Men kunde jag rätt tro detta (att allt andligt lif, ljus och kraft äro Guds werk) så skulle jag aldrig mer i fruktlös sjelf-ansträngning försmakta och aldrig mistrosta, utan blott bruka medlen och se upp till Gud i bön och åkallan. Hwarje händelse som bidrager att öppna våra ögon för nämnda fanning, är derföre af värde. Men knappt kan någon händelse göra detta kraftigare, än när wi se någon af dessa arma wanlottade warelser, som wi wanligen beteckna med namnen fåne eller idiot, och hwilka sakna de själsförmögenheter som erfordras för detta lekamliga lifwet, blifwa genom den Gudomliga nåden förwandlade till nya, i andliga ting upplysta och werksamma menniskor. En sådan händelse läse wi nu uti ett af de sednare numren af "New-York Observer" som berättar sålunda:

Många af invånarne i byn Marion uti Boyne County påminna sig ännu en man, Isabod Gadsbell, hwars själsförmögenheter woro

så flena, att han, oaktadt förälbrarnes alla bemödanden, omöjligt kunde lära sig de allraförsta grunderna af menskligt wetande. Så kunde han t. ex. aldrig åställa bokstäfverna eller siffrorna, icke lära räkna ens så långt som till 4. Desutom war han så häftig och ond-sint, att hans anhörare woro i ständig fruktan för honom, att han skulle förgå sig. Det enda arbete, han kunde lära, war att hugga ved, men äfwen derwid war han mycket trög och sökte komma undan arbetet genom allehanda dumma ursäkter. Och då han härjemte hade ett obehagligt yttre, war han ett allmänt föremål på en gång för gåderi, fruktan och afsty.

Kunde nu denna eländiga warelse någonsin blifwa emottaglig för ett högre inslytande? De flesta, som kände honom, trodde det icke och "gingo framom honom". Men Han, som förbarmar sig öfwer alla sina verk, såg äfwen till denna omtödnade själ och uppsköldde honom med sitt underbara ljus.

En afton, wid en af de bönesammankomster som höllos i byn, öfverraskades församlingen af att se Jakob inträda och med synbar rörelse åhöra hwad som talades. Efter andaktsbundens slut satt han ännu qwar på sin plats, och då läraren gick ned till honom och frågade hwad som bewest honom att besöka gudstjensten, omtalade han, att han länge tänkt komma, men att just i dag någonting hwissat honom i örat att han nu måste gå. Och så hade han begifwit sig på väg; men "djefwulen hade kommit emot honom och sagt, att han war dum och bara skulle blifwa utskrattad". I början hade han sökt bortwisa denna röst, men slutligen wände han dock hemåt. Då han nu för att komma till sina föräldrars boning gick genom en skog, hörde han åter den rösten som manade honom att gå och höra Guds ord. Han hade då ställt sig bakom ett träd och försökt bedja, hwarwid "djefwulen alltjemt sade till mig, att det war bara dumheter, och att man skulle skratta åt mig". "Men denna gång", tillade han, "brydde jag mig icke om honom, utan gick — och här är jag nu".

Från denna dag blef Jakob en helt annan menniska, och hans gamla namn*) passade icke mer för honom; ty Herrens herrlighet hade nu kommit till honom. Han slöt sig till församlingen, och fastän han icke heller nu om lekamliga ting kunde tala redigt och sammanhängande, blefwo dock hans begrepp och hans tal rediga så snart det war fråga om Kristus, om vår synd och Guds nåd. Omföder alltmer rotad i honom, som är den ewiga sanningen, hade han alltid swar tillreds åt bespottare och kunde icke af alla dessas inlast rubbas ifrån sin öfwerthygelse. Selt och hållet owetande i denna werldens wis-het, war han dock "wis till salighet". Hans samwete war wakert; han såg sin synd och uselhet och stod i strid emot sina onda begärelser. Så hände t. ex. att man en dag saknade honom på den wanliga platsen i kyrkan; hans wänner blefwo oroliga. Men snart såg man honom åter der och nu med den bekännelsen, att då han varit så ogudaktig att gifwa wila för wreden, hade han lärt sig owärdi

*) Se 1 Sam. 4: 21.